

V. ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

Νικήτας Τζάννες (1801 – 1864)

Στην εποχή μας δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο ενός αυτοδημιούργητου Κροίσου, εκείνο όμως που εξαφανίστηκε σχεδόν είναι το φαινόμενο του δωρητή. Έτσι λοιπόν δεν θα αποτολμήσω την ακροβασία να αναλύσω τα κίνητρα ή τις επιδιώξεις στη ζωή του Νικήτα Τζάννε, αλλά εντελώς περιθωριακά θα αναφέρω τα βιογραφικά του στοιχεία και μέσα από αυτά θα μπόρεση, ο καθένας ίσως να δώσει την απάντηση σ' αυτό το φαινόμενο.

Ο Νικήτας Τζάννες (στο όνομα αργότερα έγινε παραφθορά σε Τζαννής ή Ζαννής) γεννήθηκε τό 1801 στα Κύθηρα από γονείς όχι ιδιαίτερα πλουσίους.

Σέ ηλικία δέκα πέντε ετών ξενητεύτηκε στη Σμύρνη και ασχολήθηκε με το εμπόριο. Με τα χρόνια οι δραστηριότητες του μεγάλωσαν και έκανε μεγάλο διακομιστικό εμπόριο σιτηρών από τη Ρωσσία και επίσης για ένα διάστημα είχε εμπορικές δραστηριότητες στην Αίγυπτο. Στη Σμύρνη τέλος γνώρισε και παντρεύτηκε την Ελένη θυγατέρα Γεωργίου Αλατατζή.

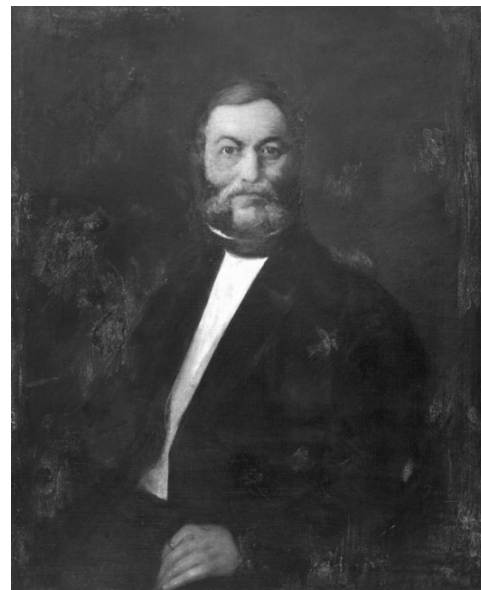
Μετά την απελευθέρωση της χώρας μας αποφάσισε να γυρίσει πίσω και διάλεξε σα νέο τόπο διαμονής του τον Πειραιά, μια μικρή πόλη που μόλις τό 1835 είχε ανακηρυχθεί δήμος. Έτσι από το 1854 μεταφέρει στον Πειραιά τις εμπορικές επιχειρήσεις του και γίνεται μόνιμος κάτοικος και δημότης του.

φαίνεται ότι τα «κοινά» δεν τον άφηναν ιδιαίτερα ασυγκίνητο, ιδιαίτερα όταν επρόκειτο για περιστάσεις ανάγκης. Δίνει στο Μοναστήρι της «Παναγίας Μυρτιδιώτισσας» (Κύθηρα) δύο χιλιάδες «δίστηλα» και για τις ανάγκες της πολιτοφυλακής του Πειραιά (έκτακτο σώμα που τηρούσε την τάξη κατά τα γεγονότα στις παραμονές της εξώσεως του Όθωνα) στις 13 Οκτωβρίου 1862 αποτελεί τον μεσολαβητή για μια δωρεά των ομογενών της άνω Αιγύπτου από εκατό είκοσι χρυσά «εικοσόφραγκα».

Στις 27 Σεπτεμβρίου του 1864 έπαθε εγκεφαλικό επεισόδιο (δεξιά ημιπληγία) και έχοντας το φόβο μη τυχόν και δεν εκπληρωθούν οι επιθυμίες του υπαγορεύει επίσημη διαθήκη. Πέθανε σπίτι του στον Πειραιά τον Οκτώβριο του 1864.

Με τη διαθήκη του, αφού άφησε λογικά ποσά στους συγγενείς του και ιδιαίτερα φρόντισε για τη δημιουργία προίκας στα ανήλικα κορίτσια της οικογενείας του και στην οικιακή βοηθό του, άφησε το σπίτι του στη γυναίκα του και σαρανταπέντε χιλιάδες χρυσές δραχμές για να γίνει το Νοσοκομείο στον Πειραιά. Ακόμη για να διατηρηθεί το ίδρυμα άφησε σ' αυτό τις εμπορικές του αποθήκες στην οδό Μακράς Στοάς (το σημερινό ξενοδοχείο Continental) στην πλατεία «Καραϊσκάκη», με τον ρητό όρο το ίδρυμα να μην αυξήσει το ενοίκιο αμέσως και δυσανάλογα στους ενοικιαστές. Συντελεστές της διαθήκης του όριζε την γυναίκα του, τον Λουκά Ράλλη και τον Ιωάννη Δημόκα.

Μ' αυτές τις προϋποθέσεις στις 24 Ιουλίου 1866 μπήκε το θεμέλιο του Νοσοκομείου που στις 23 Ιουλίου 1873 άρχισε να λειτουργεί σαν μοναδικό στην πόλη του και σε μια εποχή που η χώρα είχε για Νοσοκομειακή κάλυψη το παλαιό Στρατιωτικό Νοσοκομείο (Σύνταγμα Μακρυγιάννη), το Δημοτικό Νοσοκομείο «ΕΛΠΙΣ» και το «Οφθαλμιατρείο» στο δεύτερο χρόνο της λειτουργίας του.

Σταμ. Ι. Μαγιάτης
Χειρουργός
Διευθυντής ΕΣΥ
Β' Χειρουργικού Τμήματος
«Τζανείου» Νοσοκομείου